

Серію «Суперроман» засновано 2022 року

ELLE KENNEDY
THE AGENT (WITNESS SEDUCTION)

Copyright © 2011 by Leeanne Kenedy

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. This edition is published by arrangement with Harlequin Enterprises ULC.

This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, business establishments, events or locales is entirely coincidental.

No part of this text may be reproduced, transmitted, down-loaded, decompiled, reverse engineered, or stored in or introduced into any information storage and retrieval system, in any form or by any means, whether electronic or mechanical, now known or hereinafter invented, without the express written permission of publisher, Harlequin Enterprises Limited, 22 Adelaide St. West, 40th Floor Toronto, ON M5H 4E3 Canada.

Переклала з англійської *Лада Куніч*
Художнє оформлення *Вікторії Цинко*

Кеннеді, Елль.

КЗЗ Агент : роман / Елль Кеннеді; пер. з англ. Лада Куніч. — Київ : ВИДАВНИЦТВО РМ, 2026. — 200 с. : іл. — (Серія «Суперроман»).

ISBN 978-617-8639-92-1.

ISBN 978-617-8248-05-5 (серія).

Звіт про спостереження.

Відповідальний агент УБН: Калєб Форд.

Об'єкт спостереження: Марлі Кінкейд, «Гаряча Сестричка».

Ціль: Патрік Грієр — наркодилер, колишній наречений Кінкейд. Втікач, винний у смерті агента УБН. Очікується, що Грієр повернеться по Кінкейд. Вона занадто спокуслива...

День перший: Кінкейд не здогадується про небезпеку. Весь час займається йогою. Чорт забирай, як вона рухається...

День третій: Якщо ще раз побачу її принадливий силует — матиму серйозні проблеми.

День п'ятий: Грієр не з'являвся. Але ситуація стає дедалі... кхм, напруженішою.

День сьомий: Довелося піти на контакт із Кінкейд. Я доторкнувся до неї — і вже не могу зупинитися. Операція під загрозою. Пристрасть розгорається дедалі дужче... Боже, допоможи.

УДК 821.111(73)06-31

ISBN 978-617-8639-92-1

ISBN 978-617-8248-05-5 (серія)

ISBN 978-148-8058-13-4 (англ.)

© Куніч Л. І., пер. з англ., 2026

© Цинко В. О., худ. оформ., 2026

© ТОВ «ВИДАВНИЦТВО РМ», 2026

РОЗДІЛ 1

— Ну гаразд. А якщо так: ідеш собі вулицею і раптом зіштовхуєшся з високим, привабливим брюнетом, який ловить тебе, дивиться просто в очі та каже: «Я ще ніколи в житті не бачив такої вишуканої краси. Чи можна пригостити вас кавою, чарівна незнайомко?» Ти б погодилася?

Марлі Кінкейд вибухнула сміхом, мало не проливши каву на дубовий стіл, що стояв посеред кухні. Вона відставила чашку, усміхаючись найкращій подрузі.

— Чарівна незнайомка? — повторила Марлі. — Е-е... не впевнена, що пішла б на побачення із чоловіком, який так би мене назвав.

Гвен Шеффер закотила очі:

— Добре, тоді уяви, що він цього не казав. Неземний краєсьень запропонував випити кави. Пішла б?

— Не знаю. Може, й пішла б, — Марлі зітхнула. — Чому тобі так кортить влаштувати мені побачення?

Гвен заговорила про це ще годину тому, щойно зайшла в дім, і Марлі вже втомилася її слухати. Зазвичай вона була не проти у вихідний потеревенити з Гвен за чашкою кави, але зараз це починало дратувати. Якось спроби подруги переконати її піти на побачення наосліп перейшли до безглузких

сценаріїв із серії «А що, як?». Вона знала, що Гвен хоче допомогти, але не бачила сенсу обговорювати всі можливі способи зустріти чоловіка.

— Бо ти місяцями не виходиш із дому, — відповіла Гвен. — Я хочу, щоб ти знову насолоджувалася життям. А ти тільки те й робиш, що фарбуєш, клеїш шпалери та...

— Займаюсь ремонтом, — перебила Марлі. — Теж весело.

— Ти ховаєшся від світу, ось що ти робиш. Люба, в цьому немає нічого дивного. Той покидьок усе ще на втіках. Я б теж тривожилася. Хто знає, може, він прийде до тебе, благаючи про допомогу абощо, — голос Гвен пом'якшився, коли вона заговорила про нього.

Марлі завмерла. Проквітнула клубок у горлі та відвернулася, щоб не бачити звичного співчуття в темно-зелених очах. Вона ненавиділа, коли Гвен починала розмову про Патріка. Ненавиділа, коли їй нагадували про жахливі стосунки, що закінчилися катастрофою, якої вона зовсім не очікувала.

Вісім місяців тому її життя було ідеальним. Марлі працювала на чудовій роботі, купила перший будинок, закохалася.

Робота й дім залишалися з нею і досі, а ось чоловік... Виявився негідним вічної любові.

Марлі зустріла Патріка в лікарні. Він одужував після важкого ножового поранення в бік: «Пограбували ввечері, коли йшов додому з роботи», — пояснював він. Марлі призначили в його палату, та зовсім скоро Патрік зачарував її своєю простотою.

На перше побачення вони пішли ввечері, після його виписки, а за три тижні Патрік практично переїхав до неї. А ще за чотири місяці вони заручилися.

Стосунки протривали п'ять місяців. Цілих п'ять місяців чудового сексу, сміху та прекрасного відчуття закоханості

в привабливого, дбайливого чоловіка. Він пустив їй туману та змусив повірити, що все буде добре. Патрік майстерно замилював очі — так, що коли копи постукали у двері, вона почала його виправдовувати.

Марлі досі пам'ятала обличчя здивованих поліціантів, коли нарешті отямилася. Коли зрозуміла, що її наречений не вебдизайнер-фрилансер, а наркодилер. А крім того — головний підозрюваний у справі про вбивство федерального агента.

Боже, якою ж вона була дурепою.

— Він не прийде, — похмуро відповіла Марлі. — Певно, лежить собі десь на пляжі в Мексиці та сміється з федералів, які його прогавили.

На щастя, Патрік не намагався зв'язатися з нею відтоді, як утік три місяці тому, тож хай йому грець. Марлі бачити його не хотіла та останніми місяцями докладала всіх зусиль, щоб викреслити негідника зі свого життя: спалила одяг на задньому дворі та спустила обручку в унітаз.

Шкода, що це не допомогло припинити думати про нього.

— Я теж не в захваті від копів, — насупилася Гвен. — Не можу повірити, що вони вважали тебе спільницею.

Марлі стиснула губи.

— Детектив Ернандес ніяк не міг змиритися з тим, що я аж така наївна. Як я могла не знати, що мій наречений — злочинець?

— Ти не наївна — це Патрік занадто гарно брехав.

— Твоя правда, — Марлі поставила порожні чашки в раковину. — Принаймні поліція мене більше не турбує. Сподіваюсь, так і буде. І закінчимо на цьому з Патріком.

Обличчя Гвен засяло.

— Добре. Тоді можемо поговорити про друга Ніка.

Марлі стримала стогін.

— Я вже сказала, що не хочу.

— Та я ж не пропоную заміж за нього виходити. Лише сходити на побачення. Одне малесеньке побачення. Ти сама казала, що вже готова до нових стосунків.

— Ні, я сказала, що *можливо* готова, — Марлі здула із чола пасмо волосся. — А побачення наосліп мене не цікавлять, розумієш? Я не хочу вечеряти з незнайомцем. Це занадто вимушено й дуже... інтимно.

— Тоді влаштуємо подвійне побачення наосліп.

— Ні, — не дивлячись на Ївен, Марлі проковтнула клубок у горлі й додала: — Я не піду на побачення з незнайомцем. Не зможу, Ївен. Принаймні не зараз.

— Добре, поговоримо про це пізніше, — каштанові кучері розсипалися по плечах Ївен, коли та зіскочила зі стільця. Вона забрала чорну шкіряну сумку зі стійки. — Мушу бігти — обідаю з Ніком.

Марлі вийшла з кухні слідом за подругою, шльопаючи босими ногами по потертій дерев'яній підлозі. Вони дійшли до передпокою, оминаючи купу дощечок, що перекривали шлях. Молодший брат Марлі, Сем, пообіцяв їй перезібрати шафу для верхнього одягу, тому минулими вихідними приїхав і зламав стінку. А тоді йому подзвонили з роботи, і він поїхав вирішувати якусь надзвичайну ситуацію. Відтоді Марлі залишилася з дірою в підлозі та повним коридором інструментів.

Але її це не турбувало. Сем старанно працював у будівельній компанії їхнього батька, і вона тішилася його успіхами. Брат ріс дуже безвідповідальним і непосидючим. Тож залишалося радіти, що він нарешті подорослішав, навіть якщо через це сестрі доводилося жити в безладі.

Ївен зупинилася на ганку.

— Може, підеш із нами?

— Вибач, але ні, — Марлі зовсім не хотіла дивитися на закохані оченята подруги. Ївен і Нік, попри тривалі стосунки, й досі були в цукерково-букетному періоді.

Подруга щось запідозрила:

— Які плани на вечір?

— Мити звиси, — відповіла Марлі, стримуючи усмішку.

— Ти невиправна, — розчаровано зітхнула Ївен.

— Але ти однаково мене любиш, — відказала Марлі, усміхаючись.

— Що є, то є... Добре, побачимося завтра в лікарні.

Ївен обійняла її та швиденько побігла сходами до блискучого чорного «джипа». Вона припаркувала його за десятирічною червоною «маздою» Марлі з відкидним дахом.

Марлі помахала подрузі, спостерігаючи, як та швидко віддаляється, а потім зайшла додому. Наодинці важко зітхнула. Від розмов про Патріка в неї завжди скручувало живіт. Сум, зневіра та скажений гнів змішувалися всередині, розпалюючи вогонь. Усі дуже хотіли, щоб вона про нього забула: Ївен, друзі з роботи, тато, брат.

Але все було не так просто. Вони не розуміли, наскільки сильно Патрік її зламав. Наскільки спотворив сприйняття світу, стосунків, людей, що тепер вона не вірила навіть самій собі.

Яка жінка могла покохати вбивцю? Як могла не помітити його маніпуляцій? Звісно, таке траплялося не тільки з нею. Чорт забирай, колись вона бачила цілу документалку про серійників, які успішно обдурювали своїх жінок.

Та від цього краще не ставало. Вона однаково почувалася дурепою. Ненавиділа, як легко він її ошукав, і як швидко вона на це купилася. Патрік навіть зміг переконати її відкрити спільний ощадний рахунок, пояснюючи, що він їм знадо-

битися після одруження. Добре, що хоч не встигла нічого туди покласти, але й закрити клятву штуку не могла: копи заморозили її на час розслідування.

Вона і справді ховалася від світу — зовсім трохи, але ремонт допомагав не думати про колишнього нареченого-втікача. До того ж їй дійсно подобалося цим займатися.

Дім Марлі стояв серед інших чудернацьких вікторіанських будинків за пишними в'язами в глухому кутку їхнього кварталу. Двоповерховий, блідо-кремового кольору, з віконницями, які вже давно час замінити. Марлі любила це стареньке місце та планувала взятися за фасад, щойно закінчить з інтер'єром.

Прямуючи до пральні, вона збрала все необхідне для чищення. Взула білі кросівки та перетягла відро з мийними засобами надвір, до дерев'яної драбини, яку раніше приставила до зеленого шиферного даху.

Гаразд, мити звиси у вихідний день не найцікавіше заняття, але хтось мав це зробити. Ану ж вигадки Гвен виявляться правдою: високий, привабливий брюнет підійде до будинку і скаже: «О чарівна незнайомко, ваша краса засліпила мене. Дозвольте почистити ваші ринви?»

Марлі не стримала сміху. Закотивши очі, вона надягла гумові рукавички, піднялася на першу сходинку драбини й пробурмотіла з усмішкою:

— Цій чарівній незнайомці чоловік не потрібен, вона й сама впорається.

Кaleb Форд відкинувся на плюшеву спинку крісла та замислився, коли це він перетворився на вуаериста. Стежити за людьми — його робота, але із цією жінкою все йшло не так.

Вона збуджувала його, хоч на стіну лизь... А так, чорт забирай, не має бути.

Кaleb працює агентом Управління боротьби з наркотиками (УБН) уже десять років, ув'язнив десятки злочинців, дістав дві кулі. Але саме це легеньке завдання із серії «дочекайся-і-заарештуй» завдавало йому найбільше страждань. Місце — ідеальне, обладнання — бездоганне, а його мішень, попри ненормований робочий день, майже не виходить із дому.

Теоретично проблем виникнути не мало б.

Але жодна з його теорій не враховувала спокусливості Марлі Кінкейд.

Кaleb повозився, намагаючись полегшити дискомфорт у паху. Ковток холодної мінералки зі столу освіжив горло, але не загасив вогню збудження.

Він кинув погляд на екрани: біля передніх і задніх дверей дому Марлі — порожньо. Та там і дивитися не було на що: детектори руху вмикали гучний сигнал щоразу, коли хтось проходив повз. А от з боку будинку руху вистачало.

Марлі стояла на драбині у вицвілих коротких шортах, червоній майці та жовтих гумових рукавичках і довгою щіткою чистила звиси. Мокре листя і бруд — залишки вчорашньої грози — падали на траву трьома метрами нижче.

Її біляве волосся, зібране у хвіст, колисалося в такт руху. Боже, яка ж вона гарна. Кaleb, звісно, дивився фотографії, коли брався за справу, але наживо Марлі справляла зовсім інше враження. Оселившись у сусідньому домі лише тиждень тому, він встиг чітко запам'ятати кожну деталь її обличчя: золотисто-карі очі, неймовірно високі вилиці, милий кирпатий носик, повні чуттєві уста... Створені для гріха. Не кажучи вже про тіло, що змушувало чоловіків забути власне ім'я.